

מ"ת 40496/10/15 - מדינת ישראל נגד שמעון פרץ, נתנאל פרץ, מוריה פרץ

בית משפט השלום בקריות

מ"ת 40496-10-15 מדינת ישראל נ' פרץ ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

לפני	כבוד השופט מוחמד עלי
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. שמעון פרץ 2. נתנאל פרץ 3. מוריה פרץ

החלטה

1. מונחות לפניי שתי בקשות: האחת בקשת המבקשת לחילוט ערבויות שהופקדו על ידי מפקחים שהיו ערבים למשיב 2 (להלן: **המשיב**) למילוי תנאים מגבילים שהוטלו עליו במסגרת בקשה למעצר עד תום ההליכים; השנייה בקשת המשיב לביטול התנאים המגבילים בהם נתון.

עיקרי ההליכים עד כה

2. במסגרת תיק זה הוגשה נגד המשיב בקשה למעצר עד תום ההליכים לצד כתב אישום שייחס לו ביחד עם שניים נוספים עבירה של גידול והחזקת סמים שלא לצריכה עצמית. בכתב האישום נטען כי בחצר בית נתפסו שלושה שתילי קנבוס בתוך עציצים שמכילים 2.36 ק"ג של סם.
3. ביום 29.10.2015 הורה מותב אחר של בית משפט זה (כב' השופטת פ' לוקיץ') לשחרר את המשיב למעצר בית בבית אמו בדרך עכו 57/8 קריית מוצקין (להלן: **מעצר הבית**) בפיקוח האם גב' אביבה תורג'מן, ושני מפקחים נוספים: גב' נוי סבן ומר משה אוסקר. בהחלטת השחרור עמד בית המשפט על הראיות לכאורה ועוצמתן וקבע כי קיימת חולשה בראיות, אם כי לא כזו שמאיינת את הראיות לכאורה. בית המשפט הוסיף וקבע שחולשת הראיות מחייבת את בית המשפט לשקול חלופת מעצר. זאת עשה בית המשפט "בחפץ לב" - לשון המותב הנכבד. בין יתר תנאי השחרור נקבע כי "**להבטחת קיום תנאי השחרור יפקיד המשיב [...] סך של 10,000 ₪ וכן יחתמו המפקחים על התחייבות לקיום תנאי הפיקוח ויפקידו סך של 2,000 ₪ כל אחד**". יצוין כי ביום 16.12.2016, בעקבות בקשה לעיון חוזר, אפשרתי למשיב "חלונות התאווורות".

4. ביום 18.2.2016 הגיש המשיב בקשה לביטול מעצר הבית ולהחזרת העירבון שהופקד בסך 10,000 ₪. הבקשה הועברה לתגובת המבקשת ומשזו התנגדה - קבעתי דיון במעמד הצדדים ליום 3.3.2016.
5. אלא שיומיים קודם לכן, ביום 1.3.2016, נעצר המשיב לאחר שהפר את תנאי מעצר הבית, וביום 3.3.2016 הגישה המבקשת בקשה לעיון חוזר ולחילוט ערבויות. בבקשה נטען כי לאור כך שהמשיב הפר את תנאי השחרור - בכך שנמצא מחוץ למעצר הבית שלא בשעות הפיקוח וללא פיקוח, כשהוא נוהג בטרקטור ללא רישיון בתוקף - יש להורות על מעצרו עד תום ההליכים. בנוסף, ביקשה המבקשת חילוט הערבויות שהופקדו על ידי המשיב ושלושת המפקחים.
6. בדיון שנערך ביום 3.3.2016 הודיע ב"כ המשיב שבמצב שנוצר הוא מבקש למחוק את בקשת המשיב לעיון חוזר. הדיון בבקשת המבקשת נדחה לבקשת הסנגור ליום 7.3.2016. במועד זה התקיים דיון שבסופו החלטתי - בעניין הבקשה למעצר המשיב - להורות על שחרורו למעצר בית בבית אמו, באותו מקום בו היה נתון במעצר בית, בפיקוח האם והאחות הגב' נופית פרץ. עוד קבעתי באותה החלטה כי אפשרות יציאת המשיב להתאווירות תושעה למשך 60 ימים.
7. באותו דיון הובהר כי מר משה אוסקר אינו מעוניין עוד לשמש מפקח, והגב' נוי סבן לא יכולה עוד לשמש מפקחת לאור כך שהייתה אמורה לפקח על המשיב עת נמצא מפר את התנאים המגבילים ולא מילאה את תפקידה.
8. אשר לבקשת החילוט - בהחלטתי מיום 3.3.2016 הוריתי על חילוט סך של 5,000 ₪ מתוך העירבון שהפקיד המשיב, ועל חילוט העירבון שהופקד על ידי האם, בסך של 2,000 ₪. בעניין הבקשה לחילוט הערבויות שהפקידו אוסקר וסבן, נדחה הדיון ליום 23.3.2016 כדי לאפשר את זימונם ושמיעת עמדתם לבקשת החילוט.
9. על החלטתי בדבר החילוט וכן בעניין הקשחת תנאי מעצר הבית הוגש ערר לבית המשפט המחוזי. בהחלטתו מיום 16.3.2016 קבע בית המשפט המחוזי כך:

"בערר זה אין כל ממש. העורר שוחרר בתנאי 'מעצר בית' תחת פיקוחם של שלושה מפקחים. הפרתו את תנאי 'מעצר הבית' בעיניי, היא הפרה מהותית וחמורה. היא בוצעה תוך כדי ביצוע עבירה של נהיגה כשרישיון הנהיגה איננו בן תוקף. לפיכך אף נפתח תיק חקירה בעניין זה. התירוץ שלפיו הוא לא שת ליבו לשעון עת שהה עם טרקטורו בשטח טוב היה לו שלא נשמע מששמע.... מקום בו בוצעה הפרה כה חמורה, בהחלט היה מקום לשקול החזרת העורר אל מאחורי סורג ובריא, ובית המשפט נקט גישה סבירה והוגנת כלפי העורר עת

הסתפק בחילוט חלקי של ערבונו, וקביעת מפקחים נוספים. אין למצוא כל החמרה בהחלטת השופט קמא בכל הנוגע לתנאי שחרורו של העורר. אין למצוא כל החמרה בחילוט סך של 5,000 ₪ מתוך העירבון. אין גם למצוא החמרה בחילוט העירבון אשר נתפס מאת האם."

10. ביום 22.3.2016 הגיש המשיב בעצמו בקשה "לביטול מעצר הבית והשבת הכספים שנותרו". בבקשה, הפנה המשיב לקביעתו של המותב שדן בעניינו לגבי חולשת הראיות ולכך שהוא משלם מחיר כבד מקום שלא דבק בו כל אשם. לדבריו, יכול היה לסיים את התיק העיקרי מזמן לאור הסדר שהוצע לו, אך הוא עומד על חפותו וההליכים בעניינו מתמשכים. לטענת המשיב, בית המשפט עשה "עוול" עמו והטיל סנקציה כספית ובכך נפגעה זכותו לפי חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

דין והכרעה

11. אומר מיד, דין בקשתו של המשיב להידחות מכל וכל. כדי שבית המשפט יידרש לעיין מחדש בהחלטה קודמת בעניין מעצר או שחרור בתנאים, יש להצביע על עילה מבין העילות הקבועות בסעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1966 (להלן: **חוק המעצרים**), אשר דורש שתתקיים אחת העילות המנויות בו: התגלות עובדות חדשות; שינוי נסיבות; או חלוף זמן ניכר ממתן ההחלטה המקורית. בקשת המשיב אינה מגלה עילה לעיון חוזר ונראה כי הבקשה מנותקת מהאירועים מן העת האחרונה. המשיב נמצא מפר תנאים מגבילים שהוטלו עליו ונעצר, ורק ביום 3.3.2016 הוריתי על שחרורו למעצר בית תוך הקשחת התנאים בהם שהה קודם להפרתם. והנה לא חלף חודש והמבקש מבקש להתעלם מהתנהלותו ומבקש מבית המשפט ללכת לקראתו כברת דרך ארוכה עד כדי ביטול התנאים כליל. זאת אין לקבל. אזכיר כי עובר למעצרו ביום 2.3.2016 הגיש המשיב בקשה להקל בתנאים, ולא מן הנמנע כי בית המשפט היה מחליט להקל בתנאים. בנסיבות שיצר המשיב במו ידיו ובהפרת האמון שניתן בו על ידי בית המשפט, אין כדי להביא להקלה, ההפך הוא הנכון. אין גם להידרש שוב ושוב לטענת המשיב בדבר החולשה בראיות, נתון זה היה חלק מן השיקולים שהביאו להחלטתי לשחרר את המשיב חרף הפרת התנאים. ודוק, כפי שקבע בית המשפט המחוזי בערר, המדובר בהפרה שאין להקל ראש בנסיבותיה. מובן כי למשיב האפשרות לפנות לבית המשפט בעוד פרק זמן בבקשה לעיון חוזר, ובית המשפט ישקול את הבקשה, בין היתר על רקע חלוף הזמן ומידת השמירה על התנאים שבית המשפט קבע.

12. אשר לבקשת המבקש לחילוט הערבונו שהפקידו המפקחים - כאמור בית המשפט המחוזי ציין בערר שהוגש כי היה מוצדק לחלט את העירבון שהופקד על ידי האם, אך בשולי החלטתו מיום 16.3.2016 ציין כי **"...מאחר שבית המשפט מתכוון ביום 23.3.2016 לדון בסוגית חילוט הערבונו שהופקדו על ידי המפקחים הנוספים [אוסקר וסבן], ובהתחשב בעמדת האם כי חשה שעמדתה לא הובעה עד תום...סבורני שנכון שבית המשפט יראה את מכלול התמונה הנוגעת לחילוט הערבונו במסגרת אותה החלטה, ואם ימצא לנכון לחזור בו מחילוט ערבונו של האם, תוך חילוט ערבונו אחרים"**.

13. בדיון שהתקיים ביום 23.3.2016 התייצבו בין היתר האם, הגב' סבן ומר אוסקר. ממהלך הדיון

ומטיעוני ב"כ הצדדים עולה כי בעת ההפרה המשיב לא היה אמור להיות תחת פיקוח מר אוסקר או האם, אלא תחת פיקוחה של הגב' סבן. הגב' סבן טענה כי היא ישנה באותה עת ולכן לא פיקחה על המשיב. כמו כן טענו חלק מן המפקחים כי מצבם הכספי אינו טוב וביקשו להתחשב בכך. אומר כבר עתה כי שיקול זה כלל אינו רלוונטי, ומקום שהוא מועלה על ידי האם הוא מעורר תהיות רבות. קשה להלום טענות בדבר מצב כלכלי מקום שהעורר טען כי חודש עובר להפרת התנאים (כשבמהלך ההפרה נהג בטרקטורן ללא רשיון בתוקף) כך: "הטרקטורן נקנה חודש ימים, אבל עד שקיבלנו אותו מהסוכנות, הוא היה במוסך כמה ימים".

14. ולגוף העניין. לעמדת, אין מנוס מחילוט העירבון שהופקד על ידי הגב' סבן. אין חולק כי בעת שהפר המשיב את תנאי השחרור היה אמור להיות תחת פיקוחה, בכך גם הודתה גב' סבן במהלך הדיון. בנסיבות אלה, הפרה גב' סבן את האמון הבסיסי שבית המשפט נתן בה, והפרה את התחייבותה לפקח על המשיב, ותחת לפקח עליו - ישנה. קבלת עמדתה של הגב' סבן שאין מקום לחלט את העירבון משמעותה כי לקביעות בית המשפט אין כל ערך, ולהתחייבות הערבים שבאים חדשות לבקרים בשערי בית המשפט לבקש לערוב לעצורים - אין כל נפקות. בתוך כך, אני דוחה את טענותיה של הגב' סבן כי "השופטת לוקיץ אמרה לנו שתפקידנו לאיין את המסוכנות" וכי כל שצריכים לעשות, לדאוג להביא את המשיב לדיונים בבית המשפט ושלא יחזור על העבירה. להשקפת הגב' סבן היא מילאה את תפקידה בכך. לשם מתן מענה לטענות די לנו להפנות להחלטת כב' השופט לוקיץ' מיום 29.10.2015 בה נקבע בחלק האופרטיבי דבר דבור על אופניו:

"אשר על כן אני מורה על שחרורו של המשיב מס' 2

למעצר בית מלא בבית אימו שבדרך עכו 57, דירה 8 בקרית

מוצקין, וזאת בפיקוחם של המפקחים הבאים:

אימו, גב' אביבה תורג'מן, גב' נוי סבן, מר משה אוסקר כאשר בכל שעה משעות

היממה, על המשיב מס' 2 לשהות במעצר הבית כאשר אחד המפקחים מצוי עימו

ואין לאפשר מצב שהמשיב 2 נותר לבדו בבית מבלי שאחד ממפקחים אלו, שוהה

עימו".

ואם לא די בכך, הרי הגב' סבן התייצבה בפני כב' השופטת לוקיץ', העידה, וכך דברים תועדו בפרוטוקול:

"אני אהיה מוכנה לפקח עליו בשעות הבוקר עד שאני יוצאת לעבודה... אני ונתי

קרובים. נתי יודע שברגע שהוא יצא מהדלת שאסור לו, אני אדווח למשטרה. אם

אדרש להפקיד כסף, אני אפקיד. אני לא אסכן את עצמי בשבילו".

ואידך זיל גמור.

על כן, ולאור מחדלה הברור והישיר של הגב' סבן, אני מחלט לקבל את הבקשה ומורה על חילוט העירבון שהפקידה, בסך של 2,000 ₪.

15. הקושיה העולה לגבי שני המפקחים הנוספים מורכבת יותר, זאת בהינתן שבאותו זמן בו הפר המשיב את התנאים, לא היו אמורים לפקח על המשיב; אוסקר אף היה מפקח משני "רזרבי" ומזה תקופה לא נדרש לעסוק במלאכה. לאור כך, יקשה המקשה: מדוע לראות את ערבונם בר-חילוט? להשקפת המבקשת, ערבותם כלפי לבית המשפט תקפה ושרירה, לא רק מקום שאותו מפקח היה אמור לפקח על המשיב באותה עת ולא פיקח עליו, אלא כל אימת שהמשיב מפר את התנאים. הסנגוריה טוענת מטבע הדברים לפרשנות מצמצמת יותר. לדידה, ניתן לחלט רק את ערבותו/ערבונם של מי שאחראי על המחדל הישיר.

16. ככלל חוק המעצרים נוקט במונח "ערובה", אשר מוגדר בסעיף 41 כ"ערבון כספי או ערבות עצמית של החשוד או של נאשם, בין לבדם ובין בצירוף ערבות מכל סוג שהוא, ערבות או ערבון כספי של ערבים, הכל כפי שורה בית המשפט או הקצין הממונה לפי העניין", אם כי בהמשך לא נשמרת אחידות במונחים בהם נעשה שימוש בחוק. כך לדוגמא סעיף 51(א) אשר קובע כי "שופט הדן בעניינו של משוחרר בערובה, שהובא לפניו בשל הפרת תנאי מתנאי השחרור, רשאי להורות על חילוט הערבות..." ובס"ק (ג)... "בקשה לחילוט ערבות שניתנה על ידי ערב לא תידון אלא אם כן ניתנה לערב הזדמנות להשמיע את טענותיו" [במאמר מוסגר יצוין כי מנוסח סעיף 51 לחוק המעצרים עולים סימנים לכך שבניגוד להגדרת "ערובה" שכוללת את העירבון כמוסד עצמאי, הקביעה כי ניתן לחלט ערבות - מרמזת על היות העירבון כמוסד שבא להבטיח את הערבות, אך איני נדרש בשלב זה לסוגיה זו].

חוק המעצרים אינו עורך הבחנה בין התחייבות לבין ערבות, וכורך את כל סוגי הבטוחות תחת הגדרה אחת של ערובה. כך, נקבע כי עירבון כספי או "ערבות עצמית"; ערבות או עירבון כספי של ערבים - ייחשבו ערובה. בהחלטה זו אנו עוסקים בעירבון שהופקד על ידי ערבים. במקרה שלפנינו אין המדובר בחילוט הערבות, אלא בחילוט העירבון, שהוא ערובה חפצית, שנועדה להבטיח את התנאים שבית המשפט קבע (לדיון במשפט האזרחי באבחנה בין עירבון וערבות, ראו - רע"א 9308/08 אלול נ' רביב (פורסם בנבו, 21.4.2009)). לפי הגדרת ערובה, עירבון יכול לשמש ערובה עצמאית, ולא רק כבטוחה לקיום הערבות אותה ממציא הערב או כמכשיר להיפרע על הערבות. במקרה שלפנינו עולה מהחלטת בית המשפט כי המדובר בערובה עצמאית שלא נועדה להבטיח את הערבות, ועל כן החילוט המבוקש כאן, אינו מכח כתב הערבות עליו חתמו הערבים אלא חילוט הערובה החפצית, הלוא הוא ערבון. לעניין חילוט כתב ערבות ראו בש"פ 94/1030 לוני' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.8.1994); בש"פ 1760/01 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה (5) 1 (2001); בש"פ 5755/00 אבו סנינה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 27.9.2000).

17. גם את הסוגיה שקשורה בבקשה לחילוט העירבון שהפקידו סבן ואוסקר יש לבחון בזיקה הדוקה למה שבית המשפט קבע וללשון ההחלטה בגדרה הוטלה הערובה. במקרים מסוימים בית המשפט מגביל את אחריותו של ערב-מפקח לפרק זמן מסוים (לדוגמא פיקוח במעצר בית בסופי שבוע); או לנושא מסוים

(לדוגמא, איסור יציאה מהארץ; מעסיק הערב לכך שהנאשם יעבוד במפעלו); או למטרה מוגדרת. במקרה זה לא ניתן לחייב את הערב כל אימת שהמשיב הפר כל תנאי מתנאי השחרור, אלא רק בעניינים עליהם התחייב כי יערוב. לדוגמא אם נאשם מפר את תנאי השחרור ויוצא מביתו בסוף השבוע ללא פיקוח, אין לחייב את המעסיק מכח ערבותו שמצומצמת לפרק הזמן בו הנאשם נמצא בעבודה. מכל מקום עלינו לשוב לנוסח ההחלטה וכתב הערבות וללמוד מהם מה הן גבולות הערבות, ומה תחומה.

18. במקרה שלפנינו קבע בית המשפט בזו הלשון: "**להבטחת קיום תנאי השחרור... יפקידו [המפקחים] סך של 2,000 ₪ כל אחד**". כלומר ערבותם של המפקחים לא סויגה בשום סייג ולא הותנתה בשום תנאי, ומכאן שכל הפרה של תנאי השחרור מצדיקה חילוט העירבון שהפקיד כל ערב, גם אם המשיב היה נתון לפיקוח מפקח אחר באותה עת, ורק האחרון כשל בתפקידו. ככלות הכל, המפקחים במקרה שלפנינו נחשבים ערבים, וכשם כן הם - הם ערבים לכך שהמשיב יקיים את התנאים שקבע בית המשפט.

19. לאמיתו של דבר, לאור החלטת בית המשפט, ערבותם של המפקחים כוללת שני נדבכים. האחד הוא ערבותו העצמית (התחייבותו) של כל מפקח לכך שהוא נוטל חלק במערך הפיקוח על המשיב. אך הנדבך השני, המשמעותי לא פחות, הוא ערבות לכך שהמשיב ימלא אחר התנאים שבית המשפט קבע. נדבך זה אינו קשור כלל למחדליו של המפקח במהלך הפיקוח, אלא להיותו "ערב" לקיום התנאים שנקבעו.

20. לעמדת המובאת כאן מספר טעמים נוספים עמוקים יותר היורדים לשורש מוסד הערבות ככל שהוא נוגע להליכי המעצר, שאעמוד עליהם להלן.

21. אדם המגיע לבית המשפט, מתחייב כלפי בית המשפט וחותר על ערבות, מתחייב בכך, כל עוד לא סויגה התחייבותו, לערוב לקיום כל התנאים שבית המשפט קובע. מתן ערבות או הפקדת עירבון היא מעשה וולונטרי שנובע מהתגייסותו, לרוב של בן משפחה או מכר של העצור, כדי להביא לשחרורו. בדרך כלל התגייסות אותו ערב לטובת העצור מניחה קיום קשרי אמון מיוחדים בין הערב לבין העצור או משפחתו, והנחת בית המשפט היא כי בכוחם של קשרים אלו להניא את העצור מהפרת התנאים כדי שלא יפגע באיש אמונו - המפקח, ולמצער להציב בפניו בלמים רציניים בדמות אותם קשרים והמשמעות הנובעת מהפגיעה בהם. נמחיש בנסיבות המקרה שלפנינו: סבן היא קרובת משפחתו של המשיב, ו"סיבוכה" בחתימה על ערבות והפקדת עירבון, טומן בחובו הנחה שהמשיב יקפיד לקיום התנאים לבל יפגע בה. יחסים מיוחדים אלה, אף מניחים כי קיימת היכרות שבבסיסה אמון בין המשיב לערב, שלא כולה גלויה בפני בית המשפט, אשר גורמת לחישובים שמביאים להרתעת המשיב מהפרת התנאים.

22. זאת ועוד, במציאות היומיומית בית המשפט מחליט לרוב לשחרר עצור, במיוחד בתנאי מעצר בית, כשהוא מטיל את מלאכת הפיקוח לסירוגין על מספר מפקחים, ובתוך כך קובע כי בכל זמן נתון אחד מהם יפקח על העצור. כך היה גם במקרה שלפנינו. בדרך-כלל בית המשפט אינו עורך ואינו מכתב תכנית פיקוח מראש, ולא קובע את פרקי הזמן בהם יעשה במלאכה כל מפקח. בית המשפט משאיר את מלאכת התיאום

וחלוקת הזמן בין המפקחים מתוך ידיעה שנדרשת גמישות בעניין ולעתים קיימת שונות בנטל שכל מפקח נוטל על עצמו (מה שמכונה מפקח עיקרי ומפקח משני). דומה שכך הוא המצב האופטימלי (למעט במקרים מיוחדים אחרים). קבלת גישה של הסנגוריה, לפיה אחריות המפקח היא רק אם הוא באופן ישיר ביצע מחדל ב"משמרת" שלו, לא זו בלבד שמביאה לצמצום הערבות, אל אף מחייבת את בית המשפט להיכנס לשאלות עובדתיות מורכבות כגון: מי היה אמור לפקח על המשיב בשעה נתונה, האם נקבע סדר ברור בין המפקחים, ושאלות אחרות. אמנם, בהינתן מצב בו המשיב הפר את התנאים, בית המשפט נדרש למדרג של חומרה באשר למחדליו של כל מפקח, אך יש להציב את כולם במעגל האחריות ולערוך את הדירוג בתוך מעגל האחריות. דומה כי מסקנה זו אף מגבירה את יציבותו וחשיבותו של מוסד "מעצר הבית" שנעשה בו שימוש כה תדיר על ידי בית השפט.

23. המסקנה אפוא כי קיימת סמכות לחלט את הערבות שהופקדו על ידי האם ומר אוסקר. ואולם, סמכות לחוד - והפעלת שיקול הדעת בגדר הסמכות לחוד. לאור קביעתי בעניין הגב' סבן; בהינתן מחדלם הלא חמור של האם ומר אוסקר; ולאור חילוט העירבון שהופקד על ידי המשיב (בסכום של 5,000 ₪) - אני רואה לבטל את החלטתי מיום 7.3.2016 בעניין חילוט העירבון שהופקד על ידי האם, וכן לדחות את בקשת החילוט כנגד מר אוסקר.

24. לסיכום, אני מחליט כלהלן:

א. הבקשה לעיון חוזר שהגיש המשיב, נדחית בזה.

ב. אני מורה על חילוט העירבון שהופקד על ידי הגב' נוי סבן בסך של 2,000 ₪ לטובת אוצר המדינה.

ג. אני מורה על ביטול החלטתי מיום 7.3.2016 בעניין חילוט העירבון שהופקד על ידי האם, הגב' אביבה תורג'מן. עם זאת הואיל והאם עודנה מפקחת על המשיב, אינני רואה בשלב זה להורות על השבת העירבון שהפקידה.

ד. אני מחליט לדחות את הבקשה לחילוט העירבון שהפקיד מר משה אוסקר. העירבון שהופקד על ידי מר אוסקר - יוחזר לו.

המזכירות תשלח את ההחלטה לב"כ הצדדים וכן לגב' נוי סבן; מר משה אוסקר והגב' אביבה תורג'מן.

כן תועבר ההחלטה למרכז לגביית קנסות ואגרות.

ניתנה היום, י"ד אדר ב' תשע"ו, 24 מרץ 2016, בהעדר

עמוד 7

הצדדים.